

Tamara McKinley

Het land achter de horizon

 DE KERN

Proloog: Sluiers der morgenstond

Kakadu, 50.000 jaar geleden

Haar naam was Djuwe, ze was dertien jaar en erg mooi. Djanay zag haar lachen met de andere jonge vrouwen. Hij keek naar de zachte welving van haar rug en de belofte van haar billen toen ze wegliep en de rieten mand op een provocatieve manier op haar heup zette. Hij begeerde haar hevig, al vanaf het moment dat hij haar voor het eerst had gezien.

Alsof ze voelde dat hij naar haar keek, wierp Djuwe een blik over haar schouder. Haar amberkleurige ogen vonden de zijne en de uitdaging was onmiskenbaar. Na een flitsende blik en een glimlach draaide ze haar hoofd weer om en even later verdween ze in de gevlekte schaduwen onder de bomen.

Djanay rolde om in het hoge gras en onderdrukte een gefrustreerde kreun. Ze kon nooit de zijne worden, want een dergelijke koppeling was in strijd met hun heilige wet, de *mardayin*, op straffe van uitstoting, zelfs op straffe van de dood. Waarom prikkelde ze hem dan zo? Omdat ze macht over hem had, wist hij, en die ook durfde te gebruiken.

‘Opstaan, luiwammes.’

Hij schrok van de felle schop tegen zijn ribben en keek boos op naar zijn halfbroer. ‘Ik ben niet lui,’ zei hij verongelijkt en hij krabbelde snel overeind. Malangi was vele seizoenen ouder dan hij, meer dan twintig jaar. De littekens van de inwijdingsrituelen zaten diep in zijn strakke torso geëts en zilver glinsterde in zijn haar. Hij was een ervaren jager en een gerespecteerde stamoudste, dus kon je hem maar beter niet kwaad maken.

‘Je ligt als een oude vrouw in de zon te slapen,’ beet Malangi hem toe. ‘We moeten op voedsel jagen voor onze reis.’

Djanay knikte, maar durfde hem niet aan te kijken uit angst dat Malangi in zijn ogen de begeerte voor de jonge vrouw van zijn broer zou kunnen aflezen. Hij liep met grote stappen weg, vol tegenstrijdige emoties, zich sterk bewust van de blik waarmee Malangi hem nakeek, als een speer die gericht was op zijn naakte rug.

De zon stond hoog en de bomen rond de lagune werden weer spiegeld in het water. Djanay richtte zijn passen op het oerwoud en de hoge pieken van de rode klippen die oprezen boven de bochtige rivier. Hij begon te klimmen en al gauw werd zijn verlangen naar het onbereikbare weggewassen door zijn zweet. Hij zag er typerend uit voor zijn clan: lang en tenger, zijn zwarte huid bedekt met de ken- tekenen van de stam. Geheel naakt was hij, op zijn biezen ceintuur en een halsketting van kangoeroetanden na; hij had lichtbruine ogen en een grote bos zwarte krullen die zijn ronde gezicht omlijstte, een brede neus die was doorboord met een vogelbotje en de volle lippen van de jeugd boven zijn nog donzige baardhaar. Hij was veertien jaar en onlangs geïnitieerd, en nu werd er van hem verwacht dat hij als jager hetzelfde respect zou verdienen als zijn vader en zijn broer.

Snel klom hij naar het gladde, vlakke deel van de berg dat als een klip boven de steile wand uitstulpte, waar je een schitterend uitzicht had op de uitgestrekte bossen, hoge bergen en het glinsterende water in de diepte.

Dit was het land dat de vooroudergeesten aan de zorgen van zijn clan hadden toevertrouwd. Het was heilige grond en de scheppings- geesten waren aanwezig in elk rotsblok, elke steen, in de bochten van de rivier en de fluistering van de wind. Net zoals de rest van zijn clan was Djanay hoeder van het land tot zijn botten in stof zouden veranderen. Moeder Aarde schonk hun leven, comfort en waardevolle lessen, en het was van groot belang dat hij leerde in harmonie te leven met de seizoenen en met de gemoedsstemmingen van degenen die hem vergezelden. Ze waren van elkaar afhankelijk en hun spiritualiteit moest kost wat kost bewaakt worden.

De Kunwinjku waren naar deze plek gekomen toen Djanays vooroudergeesten in de Droomtijd leefden – een tijd ouder dan de kennis van de mens reikte, een tijd waarin de geesten zich hadden geopenbaard en de clan naar dit beloofde land hadden gebracht. Ze werden geleid door de vermaarde stamoudste Bininuwuy, die zich reeds lang bij de geestmensen in de lucht had gevoegd, maar de reis leefde voort

in de verhalen van de stamoudsten en in de tekeningen op de muren van de grot achter hem.

Het was erg stil op de hoge klip en Djanay voelde de druk van de verwachtingen die zijn voorouders van hem hadden toen hij zijn spieren spande. Het viel niet mee om aan de wetten te gehoorzamen nu iedere vezel in zijn lichaam naar Djuwe smachtte. Hij dacht aan het meisje dat hem was toegezegd toen hij vijf was. Aladjingu was lid van de Ngandyandyistam die een stuk verder naar het noordoosten leefde, en ze was de dochter van de oom van zijn moeder. Ze kenden elkaar slechts oppervlakkig maar na de *corroboree* zou ze zijn vrouw worden. Ze zette hem echter niet in vuur en vlam, zoals Djuwe dat deed.

Hij slaakte een zucht en liep de geheime grot in. Misschien zou hij daar troost vinden. Vrouwen en ongeïnitieerde jongens mochten er niet komen, maar Djanay had de inwijdingsceremonie, waarbij een deel van de huid van zijn geslachtsdeel was gesneden en met een scherp geslepen steen de heilige lijnen op zijn borst en armen waren getekend, eervol doorstaan. Hij was nu op de hoogte van de geheime rituelen die hier werden uitgevoerd en was ook bekend met de gevaren die een eenzaam verblijf in de wildernis genaamd Kakadu met zich meebracht.

Hij posteerde zich voor de okerkleurige muurtekeningen en volgde het verhaal dat de oerouders hadden achtergelaten.

De eerste tekening was van een weids land dat de stamoudsten Gondwana noemden. Je zag hoe zijn volk daar samen met andere stammen leefde, hoe de bitterkoude witte regen de grond bevroor en het jagen bemoeilijkte. De tweede tekening beeldde uit hoe Gondwana was afgesplitst toen het door ondiep water werd gescheiden van een grotere landmassa vol bomen en dieren. Op de derde tekening zag je leden van vele stammen die dat water te voet en in kano's overstaken, en een vierde tekening beeldde hun tocht uit door het enorme land waar Djanay nu leefde.

Er waren oorlogen tussen de stammen geweest, met vele doden. Vrouwen waren ontvoerd, krijgers geveld; er waren ook huwelijken en bondgenootschappen gesloten naarmate meer stammen de reis naar het zuiden ondernamen. Algauw was het jagen moeilijk geworden en communicatie tussen de clans bijna onmogelijk vanwege fricties tussen de stammen, maar ook door de vele verschillende talen en dialecten. Uiteindelijk waren de verschillende stammen naar alle

uithoeken van dit enorme, nieuwe land uitgewaaierd en hadden ze Kakadu overgelaten aan de Kunwinjku.

Djanay vroeg zich af hoe de wereld eruitzag buiten de jachtterreinen die hij kende, maar hij had zich erbij neergelegd dat hij er nooit achter zou komen. Er waren onzichtbare grenslijnen rond het Kunwinjkuterrein – zanglijnen – die alleen met toestemming van de stamoudsten overschreden mochten worden, en die toestemming werd alleen verleend tijdens een *corroboree*. Als hij zonder permissie zou gaan, zou het zijn dood zijn.

Nadat hij de traditionele zegen voor de heilige botten van alle overleden stamoudsten had uitgesproken, begon hij aan de lange afdaling over het rotsige terrein. Het was tijd om te gaan jagen.

De eenden waren een makkelijke prooi geweest. De heerlijke geur van varaan en wallaby die geroosterd werden, steeg op met de rook van het kampvuur en zijn maag knorde toen hij de twintig vogels aan zijn moeder gaf.

‘Goed gedaan, Djanay.’ Het gezicht van Garnday rimpelde zich tot een lach en ze hees de zogende baby wat hoger in de kromming van haar arm.

Djanay rechtte zijn schouders en deed zijn best niet al te trots te kijken bij haar lovende woorden, maar hij kon de verleiding niet weerstaan om een snelle blik op Djuwe te werpen om te zien of zijn vaardigheid haar was opgevallen.

Ze bukte zich over de bessen die ze aan het bereiden was, maar een zijdelingse blik door haar krullen heen was het bewijs dat ze zich van hem bewust was.

‘Je vader zit op je te wachten,’ zei Garnday zachtjes, terwijl haar scherpe ogen hem aankeken. ‘Ga maar gauw.’

Djanay begreep dat hij voorzichtig moest zijn: zijn moeder ontging niets. Hij voegde zich bij de andere geïnitieerde jongens op een eerbiedige afstand van de stamoudsten, die onder de bomen zaten met de gebruikelijke meute honden. De geelharige *dalkanen* zorgden voor warmte in de winter, voedsel in tijden van hongersnood, en beschermden hen tegen gevaar; hoewel ze verre van mak waren, leken ze een verwantschap te voelen met de bushbewoners.

De vader van Djanay zat met gekruiste benen bij de andere stamoudsten; zijn grijze haar en gerimpelde gezicht waren bewijzen van

zijn hoge leeftijd en wijsheid. Djanay voelde zich nog steeds verlegen in het gezelschap van zulke belangrijke mannen. Zonder hen waren er geen inwijdingsceremoniën, geen verhalen over Droomtijd en geen orde in het leven van de spirituele en gezagsgetrouwe Kunwinjku.

Hij kreeg een goed gevoel toen hij het kamp bekeek. De vrouwen en meisjes kwetterden als vogels terwijl ze het avondmaal bereidden en de snuffelende honden wegjoegen. Baby's klampten zich vast aan de borst van hun moeder en kleine kinderen speelden met een gevangen hagedis. Zijn lippen krulden zich tot een glimlach. Zoals gebruikelijk speelde zijn moeder over iedereen de baas, ook al was ze slechts een tweede vrouw en had ze er dus eigenlijk geen recht toe.

Hij keek naar de eerste vrouw van zijn vader, de moeder van Malangi. Ze was oud, zwak en gerimpeld. Weldra zou het haar tijd zijn om de zang van de geestmensen te horen en hen te volgen naar de sterren. Misschien voelde Garnday dat aan en was ze bezig haar gezag te testen. Dat zou ze dan iets minder opvallend moeten doen, dacht hij, want de eerste vrouw genoot veel aanzien en had grote invloed op hun echtgenoot.

Garnday dacht koortsachtig na over wat ze met Djanay moest aangaan. Het was erg dom van hem dat hij voortdurend zulke smachtende blikken wierp op Djuwe. Vroeg of laat zou er bloed vloeien, want Malangi was een jalouse echtgenoot. Djanay was nu een man en er werd van hem verwacht dat hij zich aan de *mardayin* zou houden. Ze was erg trots op hem en had grote verwachtingen voor haar favoriete zoon, want zijn aanstaande huwelijk met Aladjingu zou hem een positie geven dicht bij de regerende stamoudsten. Als alles volgens plan verliep, zou hij op een dag de leider van hun stam kunnen worden. Malangi was vijfendertig en zou allang dood zijn wanneer Djanay de gerechtigde leeftijd bereikte. Nu dreigden haar toekomstplannen in rook op te gaan wegens Djuwe, een indringster die niets dan problemen veroorzaakte.

Ze kneep haar ogen iets toe terwijl ze naar het meisje keek. Djuwe was al aan Malangi toegezegd toen ze nog maar een baby was. Ze was de dochter van een stamoudste van de Iwadja en alhoewel het leeftijdsverschil tussen hen groot was, was dat niet ongebruikelijk. De bondgenootschap tussen de twee stammen was belangrijk, want

ze hadden gemeenschappelijke jachtgronden en vochten zij aan zij wanneer agressieve stammen aanvielen.

Opeens merkte Garnday dat de oude vrouw naar haar zat te kijken en er trok een huivering door haar heen toen ze begreep dat Djanay in groot gevaar verkeerde. Het was slechts een kwestie van tijd voordat hij met het meisje het bos in zou gaan en dan zou de oude vrouw hem onmiddellijk laten straffen. Niettegenstaande haar hoge leeftijd had ook zij nog toekomstplannen. Ze wilde dat Malangi de leider van de stam werd.

De twee vrouwen keken elkaar met felle ogen aan. Ze hadden het nooit met elkaar kunnen vinden en Garnday wist dat haar jeugdige leeftijd en het feit dat ze haar man nog vele zonen kon schenken een bron van ergernis voor haar was. Maar als tweede vrouw was ze niet alleen verplicht respect te tonen, maar moest ze van de oudere vrouw de geheimen leren die hen in staat stelden in leven te blijven, zich naar haar wensen schikken en op haar oude dag voor haar zorgen. Ze rechtte haar schouders, streek met een uitdagend gebaar haar dikke bos donker haar naar achteren en keerde snel terug naar het vuur.

Djuwe was nu al tien manen bij hen en nog steeds waren er geen tekenen dat ze zwanger was. Garnday bekeek haar met walging. Ze vermoedde dat ze het mengsel van bladeren en bessen at die haar van nieuw leven ontlastten.

Alle vrouwen deden dat, omdat het niet mogelijk was meer dan één kind te zogen en tegelijkertijd een nuttig lid van de clan te zijn. Als een vrouw een tweeling baarde, werd één van de kinderen onmiddellijk gedood, want in het droge seizoen moesten ze om water te zoeken vaak lange reizen maken over dor terrein waar alleen sterke mensen konden overleven.

‘Ze heeft geen reden om kinderloos te blijven,’ mompelde ze, ‘tenzij ze onvruchtbaar is, en dat lijkt me sterk.’ Ze zag dat het meisje Djanay een provocatieve blik toewierp. ‘Nee, er zit iets anders achter.’

Haar gedachten keerden terug naar het hier en nu toen de rituelen van de avondmaaltijd een aanvang namen en het eten verdeeld moest worden. De mannen en geïnitieerde jongens werden het eerst bediend en kregen het beste vlees. De jonge vrouwen gaven vervolgens hun kinderen te eten en aten daarna zelf, terwijl de ouderen in de as moesten zoeken naar wat er overbleef. Deze gewoonte was geen blijk van gebrek aan respect. De oude mensen zouden binnenkort

uitgezongen worden naar het land van de geesten, dus zou het zonde zijn voedsel aan hen te verspillen. Het was verstandiger om de jagers en verzamelaars te voeden, en de volgende generatie sterk te maken.

Terwijl Garnday het gloeiend hete vlees at, keek ze tersluiks naar Djuwe. Het meisje zat samen met de andere jonge vrouwen te lachen, haar lippen glanzend van het vet van de vogels en haar blik flitste steeds naar Djanay. Ze was erg mooi, moest Garnday met tegenzin toegeven, en Malangi was al achterdochtig en hield haar goed in de gaten. Er zouden problemen komen, tenzij Garnday dat kon verhoeden.

De maaltijd was voorbij. Het vuur werd opgestookt om het licht en de warmte en om roofdieren op een afstand te houden, en de verhalenverteller vertelde op zachte toon waarom de uil 's nachts op jacht ging. Gezinnen kropen op de zachte, rode grond samen onder de vachten van wallaby's en wombats en al gauw was het stil in het kamp, op het gesnurk na en af en toe de kreet van een rusteloze baby.

Garnday nestelde zich in de kromming van het knokige lichaam van haar man, met de twee kleine jongens en haar baby tegen haar buik gedrukt, en de honden dicht bij hen in de buurt. De oudere vrouw kroop tegen de rug van haar man aan en sloeg haar arm om zijn middel, alsof ze de rechten van haar hoge leeftijd daarmee wilde onderstrepen.

Garnday wist dat ze vannacht niet snel in slaap zou vallen. Djanay lag bij de andere ongetrouwde jongens aan de andere kant van het kamp. Ze kon hem in het licht van het kampvuur zien en wist dat hij nog niet sliep. Malangi en zijn drie vrouwen lagen een eindje verderop en Garnday zag dat Djuwe een plaats had gekozen aan de buitenrand van de kluwen vrouwen en kinderen. Het was erg stil, onheilspellend stil, en Garnday voelde dat haar hart sneller begon te kloppen. Ze bleef waakzaam en gespannen liggen terwijl maanschaduw en onder de bomen dansten.

Djanay had meer dan genoeg gegeten, maar kon de slaap niet vatten. Geruisloos sloop hij weg, de donkere schaduw in, omdat hij niet langer kon aanzien hoe Djuwe daar bij haar man lag en omdat hij wilde ontsnappen aan de waakzame ogen van zijn moeder.

Zijn blote voeten maakten vrijwel geen geluid toen hij zijn weg koos naar de oever van de rivier, waarin draaikolkjes ontstonden wanneer het water tegen de rotsen klotste en over platte stenen gleeed.

Djanay ging gehurkt op een rotsblok zitten dat nog warm was van de zon en staarde naar zijn spiegelbeeld. Hij zag een man op het hoogtepunt van zijn viriliteit die nog nooit een vrouw had gehad. De stamwetten verboden dat tot je was getrouwd. Hij wist dat Djuwe nooit zijn vrouw kon worden, maar de opwindingsdiepe belofde maakte het hem erg moeilijk nuchter te blijven denken. Hij stak zijn handen in het water en dronk met lange teuglen in de hoop dat de *wanjina*, de watergeest, hem zou helpen.

De fluistering bereikte hem vanuit de duisternis: 'Djanay?'

Geschrokken keek hij op. Van zijn vastberadenheid was op slag niets meer over.

Hij kwam overeind, betoverd door de manier waarop het maanlicht over haar prachtige lichaam speelde. Toen ze hem aanraakte, schoot er vuur door zijn lichaam en hij volgde haar zwijgend het bos in.

Ze stonden tegenover elkaar en hun ademhaling was het enige geluid dat er te horen was. Djuwes vingers volgden een spoor van hitte van zijn slaap naar zijn lippen, over zijn borst en buik en verder. Door haar wimpers lachte ze naar hem, en het kuiltje in haar wang werd eventjes zichtbaar toen ze dichterbij hem kwam staan en fluisterde: 'Eindelijk.'

Djanay kon nauwelijks ademhalen. Aarzelend raakte hij haar borsten aan, verrukt over de manier waarop ze precies in zijn handen pasten, over hoe de donkere tepels hard werden toen hij er met zijn duimen over wreef. Djuwe streekte zijn buik en liet haar hand zakken naar zijn smachtende, kloppende lid. 'Snel!' hijgde ze. 'Voordat iemand het in de gaten krijgt.'

Eindelijk gaf hij toe aan de opgekropte wellust die hij had moeten onderdrukken vanaf het moment dat hij haar voor het eerst had gezien.

Verzadigd lagen ze op de grond, hun ledematen verstrengeld, hun huid nat van het zweet, wachtend tot hun ademhaling zou bedaren. Maar nu hadden ze de verboden vrucht geproefd en toen hun handen elkaar weer betastten, keerde het verlangen in alle hevigheid terug.

Ze gingen zo in elkaar op dat ze geen erg hadden in de stille figuur die lange tijd naar hen keek en toen wegliep en in de schaduwen verdween.

Het was nog niet licht en Garnday kon amper haar ogen open krijgen toen ze de baby aan haar borst legde en haar jonge zonen erop uitstuurde om hout te halen. Haar man sliep nog, maar de oude vrouw was al bezig de sintels van het vuur op te rakelen. Garnday rekte zich uit, krabde aan haar hoofd, plukte met geoeffende vaardigheid de luizen en neten uit haar haar en drukte ze dood. Ze was erin geslaagd wakker te blijven tot ze de oude vrouw had horen snurken, maar toen ze midden in de nacht wakker was geworden, had ze meteen gezien dat het te laat was om het onvermijdelijke nog tegen te houden.

Haar enige troost was dat de oude vrouw sliep en dat Malangi was blijven snurken, onbewust van het overspel van zijn jongste vrouw. Garnday wist dat ze met haar zoon zou moeten praten voordat iemand in de gaten kreeg wat er aan de hand was. Ze moest hem duidelijk maken dat hij in groot gevaar verkeerde. Ze besloot hem apart te nemen wanneer de rest van de clan het druk had met andere dingen.

Ze hurkte bij het vuur, pakte de gladde stampsteen en begon zaadjes en kruiden fijn te stampen tot een poeder dat ze mengde met water. Het deeg werd daarna gekneet en tot schijven geplet, die ze in de as gaar liet worden. Het was een saaie taak, maar dit ongedesemde brood vormde de hoofdmoot van hun voedsel. Ze zouden het samen met vlees en vis eten voordat de zon opkwam, en ook na zonsondergang, als de jacht goed was geweest.

Djuwe kwam naar het vuur met een rieten mand vol verse vis, die ze op de zilverkleurige hoop naast Garnday liet glijden. 'Ik kan goed vissen,' zei ze. 'Ik vang grote vissen.'

De triomf in haar ogen grensde aan onbeschoftheid, vooral omdat haar woorden een dubbele betekenis hadden, en Garndays vingers jeukten om haar een klap in haar brutale gezicht te geven. Ze beet op de binnenkant van haar lip en zweeg terwijl ze de vissen omwikkelde met bladeren en kruiden en naast het bakkende brood legde. Ze zou voorlopig niets doen, maar vroeg of laat zou Djuwe de kracht van haar woede leren kennen.

Niet dat ze alleen het meisje de schuld gaf. Djanay was dwaas, koppig en zwak, maar hij was een man, hij kon het niet helpen. Ook al waren mannen nog zulke goede jagers en gingen ze daar nog zo prat op, zonder vrouwen zouden ze niet kunnen overleven; hun lusten waren hun zwakte.

De zon stond nog maar net boven de horizon en de koude van de nacht glinsterde nog op het lange gras. Er hing een opgewonden sfeer in het kamp toen de plannen werden doorgenomen en zodra iedereen zo veel had gegeten dat er geen hap mee bij kon, werd het vuur gedoofd en zochten de mannen hun speren, boemerangs, *woomerá's* en schilden bij elkaar.

De hoofdvrouw begon aan het jaarlijkse ritueel van het verzamelen van emoe-eieren. Op haar scherpe bevel droegen Garnday en de andere vrouwen de eieren voorzichtig naar de rivier. Het vlees van de *ngurrurdu* was taai en niet lekker, maar de onbevuchte eieren waarvan de inhoud was verdroogd, waren bij uitstek geschikt om water in te vervoeren. In elk ervan was met behulp van een scherpe steen een gat gemaakt, en nadat de eieren met water waren gevuld, werden de gaatjes dichtgestopt met plukken gevlochten gras.

'We hebben er genoeg,' besliste de oude vrouw. 'Ieder van jullie neemt er een paar, maar ze mogen alleen in geval van nood gebruikt worden,' kraste ze. 'In de woestijn zijn er andere manieren om aan water te komen.'

Garnday hees de baby op haar heup, bracht het kind en de eieren in een geschikte positie en wachtte, leunend op haar stevige graafstok, terwijl de stamoudsten de geesten toezongen. Daarna zouden ze aan de tocht beginnen. Ze had geen kans gekregen met Djanay te praten – dat zou moeten wachten.

Een zwerm kleine, felgekleurde vogels zwiepte als een grote wolk over het kamp. De vogels doken een paar keer naar het water en streken uiteindelijk neer in de bomen. Het was een goed voorteken. De vogels waren naar hun honk teruggekeerd, en dat zou de clan ook doen.

Nadat alle noodzakelijke liederen en rituelen waren afgewerkt, stampden de stamoudsten op de grond, hieven hun schilden op en uitten een luide, triomfantelijke kreet. Nu konden ze vertrekken.

Zodra de clan de lange, koele schaduwen van de klippen verliet, betraden ze een scherp contrasterend landschap. De aarde was zo rood als bloed, de bomen waren onvolgroeid en dor, de hitte zinderde boven de uitgedroogde grond. Door vulkaanuitbarstingen waren spelonkachtige ravijnen ontstaan en bergpieken in rood en zwart die hoog oprezen naar de hemel; reusachtige mierenhopen stonden als wachtposten langs de route die de clan naar het zuiden aflegde. De hemel was zuiver blauw met alleen aan de horizon een zuil van grijs.

Daar spuwde de Geest van de Holle Berg vuur en rook uit als een waarschuwing dat niemand zijn land mocht betreden, maar Garnday wist dat ze het terrein van de boze geest niet zouden oversteken. Hun route zou hen zuidwaarts voeren, naar het hart van de Dromenden en de heilige heuvels van Uluru en Kata Tjuta.

Snikhete dagen en ijsskoude nachten wisselden elkaar af en de tocht naar het zuiden duurde al een volle cyclus van de maan toen Garnday pas de gelegenheid kreeg met haar zoon te praten. Djanay was haar aldoor uit de weg gegaan.

Ze bevonden zich nu in het brandende hart van hun gigantische eiland. De grond was hier zachter en stof waaide achter hen op tijdens hun tocht naar de plek waar ze ieder jaar hun kamp opzetten. Rondom hen lagen reusachtige rotsblokken, die zo rond en glad waren als eieren. Dit was Karlwekarlwe en dit waren de eieren van de regenboogslang, hier achtergelaten gedurende de Droomtijd.

Het was een heilige plaats waar zo'n aparte sfeer hing dat iedereen op zachte toon sprak en waar kinderen dicht bij hun moeders bleven, omdat tussen de eieren boze geesten leefden die een menselijke gedaante konden aannemen om kinderen mee te lokken. Weggelokte kinderen kwamen nooit meer terug, tenzij speciale liederen werden gezongen, en soms werkte zelfs dat niet, want wanneer de geesten de kleintjes eenmaal hadden meegenomen, wilden ze ze meestal niet meer teruggeven.

Garnday zong samen met de andere vrouwen tot de regenboogslang. De medicijnvrouw rammelde met haar magische kalebas en de mannen sloegen met de speren op de schilden om boze geesten te verjagen. Uiteindelijk werd het teken gegeven dat de kampplaats veilig was.

De mannen hadden die dag een paar slangen en een grote, dikke hagedis gevangen, die nu boven het vuur werden geroosterd. Garnday ging op zoek naar de brede, vlezig bladeren van de planten die in de schaduw van de eieren van de regenboogslang groeiden. De bladeren bevatten water en sap en wanneer ze fijngestampt werden, waren ze een goed middel tegen insectenbeten, snijwonden en schrammen. Ze had echter een veel dringender reden om het kampvuur te verlaten: ze had Djanay zien weglopen.

'We moeten praten,' begon ze.

‘Ik heb je niets te zeggen,’ was zijn antwoord. ‘Laat me met rust.’

‘Ik heb ogen,’ beet ze hem toe, maar op een gedempte toon uit vrees dat anderen hen zouden horen. ‘Ik weet wat Djuwe en jij doen.’

Hij ontweek haar blik. ‘Je weet niks,’ mompelde hij.

Ze greep zijn kin en dwong hem naar haar te kijken. ‘Ik weet het,’ zei ze, ‘en er moet een einde aan komen. Onmiddellijk. Malangi houdt haar in de gaten en hij zal jullie allebei doden.’

Hij keek op haar neer. ‘Zorg voor je kinderen, moeder. Ik ben nu een man.’

Hij wilde zich omdraaien, maar ze greep zijn arm. ‘Ja, je bent een man en dus weet je wat de straffen zijn voor het schenden van de heilige *mardayin*. Djuwe veroorzaakt niets dan problemen.’

Het gezicht van Djanay was ondoorgrondelijk. Hij trok zijn arm los en was met twee grote stappen in de duisternis verdwenen.

Garnday bleef met trillende onderlip staan en voelde tranen in haar ogen opwellen. Boos veegde ze de tranen weg, pakte de kostbare bladeren bij elkaar en keek om naar de gloed van het vuur. Ze was haar zoon kwijt. ‘Hoe zal dit aflopen?’ kreunde ze. Ze sloot haar ogen en bad tot de regenboogslang, maar in haar hart wist ze dat zelfs die belangrijke geest niets kon beginnen tegen de wellust van haar zoon en de sluwe streken van een lichtzinnig meisje.

Na de avondmaaltijd en het rituele verhalenuur gaf Garnday haar kinderen een plaatsje dicht bij haar man. Ze was somber gestemd en wist dat ze ondanks haar vermoeidheid vannacht geen oog zou dichtdoen, omdat Djuwe weer aan de buitenkant van haar familiegroep lag en de wellust van Djanay bijna tastbaar was. Ze legde de kangeroehuid over haar slapende kinderen en lokte de *dalkanen* om hun warmte met hen te delen. Toen ze er zeker van was dat de kinderen in veiligheid konden slapen, glipte ze de duisternis in.

De lentemaan had bijna een derde van zijn nachtelijke weg afgelegd toen Djuwe rechtop ging zitten en het dierenvel van zich af duwde.

Garnday voelde de spanning in haar lichaam en keek snel naar Djanay. Hij deed alsof hij sliep, maar ze zag de gloed van het sterrende kampvuur in zijn halfopen ogen.

Met een blik op haar slapende echtgenoot rekte Djuwe zich geewend uit. Voorzichtig maakte ze zich los van de groep en liep met zachte passen naar de struiken.

Garnday bleef als bevroren zitten.

Malangi was gaan zitten en keek zijn jonge vrouw na.

Garnday keek met bonkend hart naar Djanay. Hij deed alsof hij sliep.

Malangi trok de kangoeroepels rond zijn schouders, keek met een strak gezicht naar Djanay en richtte zijn blik toen weer op de duisternis buiten de gloed van het vuur.

Garnday hield haar adem in.

Djanay bewoog zich, duwde de wombatpels half van zich af en richtte zich op zijn elleboog op, klaar om achter het meisje aan te gaan.

Malangi verstijfde toen hij het zag.

Garnday wilde een kreet slaken om Djanay te waarschuwen, maar zijn lot was nu niet meer in haar handen.

Malangi bleef met een strakke blik naar zijn broer kijken en Djanay bleef roerloos liggen, alsof hij zich ervan bewust was.

Eindeloze seconden bleef hij zo liggen, steunend op zijn elleboog. Toen begon hij te draaien, alsof hij een gerieflijker plek zocht, en kroop weer onder de pels.

Garnday slaakte een zucht van verlichting, maar haar hart bonkte en haar mond was droog. Dit was op het nippertje geweest. Stilletjes verliet ze haar wachtpost. Ze moest het meisje zoeken en haar duidelijk maken dat er groot gevaar dreigde, nu Malangi's achterdocht was gewekt.

De eieren staken als onheilspellende silhouetten af tegen de nachtelijke hemel. Ze waren zo groot en majestueus dat ze er doodnervus van werd toen ze over de oude, door de sterren verlichte paden sloop. Haar hart bonkte en toen een hagedis vlak voor haar voeten wegglipte, moest ze een geschrokken kreet onderdrukken.

Ze bleef aarzelend staan toen ze een zacht geluid hoorde dat niet op zijn plaats was in de nacht. Ze spitste haar oren, maar het geluid werd niet herhaald. Ze schudde haar hoofd en probeerde moed te vatten om door te gaan, maar de spanning was zo groot dat ze in elkaar dook bij iedere fluistering van de wind.

Ze sloop om de ronding van een reuzenei en bleef stokstijf staan.

'Ga weg,' siste de hoofdvrouw. 'Dit is niet voor jouw ogen bestemd.'

Garnday liep aarzelend langs de heilige rots naar het roerloze figuurtje op de grond. 'Wat heb je gedaan?' fluisterde ze.

De oude vrouw woog de zware steen op haar hand terwijl ze neerkeek op Djuwe. Er was verrassend weinig bloed gevloeid uit het gapende gat in de schedel van het meisje. 'Ze heeft de wetten geschon- den,' zei ze. 'Ze moest gestraft worden.'

Garnday keek met gefascineerde afschuw naar het lijk. Haar maag draaide om en ze kreeg een bittere smaak in haar mond, maar slaagde erin zich in bedwang te houden. 'Het is de taak van de echtgenoot haar te straffen,' fluisterde ze.

De oude vrouw stak de steen in een zak van wallabyvachten rond haar middel. 'We moeten ons van haar ontdoen.'

Garnday deed een stap naar achteren. Het was verboden om een lid van je eigen stam te doden, en als je het deed op heilige grond, werden de geesten boos en zouden ze hun woede over hen uitstorten. Dit was de daad van een waanzinnige vrouw waarmee ze niets te maken wilde hebben.

De hoofdvrouw klemde haar klauwachtige hand rond haar arm. Garnday rook haar stinkende adem toen ze zich naar haar toe boog. 'Ze heeft samen met jouw zoon de wet overtreden. Ze heeft mijn zoon en onze familie te schande gemaakt. Het was beter ons van haar te ontdoen voordat de stamoudsten het te horen zullen krijgen. Het is beter voor jou dat je doet wat ik zeg.'

Het dreigement was niet mis te verstaan, maar Garnday was veel banger voor de geesten. 'Maar wat jij hebt gedaan is nog erger,' siste ze terug. Ze probeerde haar arm los te trekken uit de klauw, maar de oude vrouw was verbluffend sterk. 'Waarom heb je het niet overgelaten aan Malangi? Hij wist al dat er iets aan de hand was. Hij heeft haar vannacht in de gaten gehouden en is nu waarschijnlijk naar haar op zoek.'

'Dan moeten we snel zijn.' De oude vrouw liet haar arm los. 'We zijn moeders van zonen,' zei ze op gedempe toon. 'Het is onze plicht hun eer te beschermen, ongeacht wat ze doen.' Haar gerimpelde gezicht en verbleekte ogen waren een dodenmasker. 'Jouw zoon gaat binnenkort trouwen en je hebt andere zonen die hem zullen volgen. Ik heb er maar één en hij is voorbestemd om leider van de stam te worden. Dit meisje zou alles hebben verknoeid. Zul je me helpen?'

Het was geen verzoek. Ze kon niet weigeren. 'Maar waar kunnen we haar verbergen?'

'Dat weet ik wel. Snel.'

Garnday pakte het meisje bij de enkels terwijl de oude vrouw haar armen greep en aanduidde welke kant ze op moesten. Garnday begreep dat de oude vrouw deze heilige plaats goed kende toen een kloof in de rots bleek uit te komen bij een smalle, verborgen grot.

‘Snell!’ fluisterde de oude vrouw op dringende toon toen Garnday aarzelde. ‘Ik heb nog meer te doen. We hebben niet veel tijd.’

Garnday gehoorzaamde. Samen droegen ze hun last door een lange tunnel. De echo’s van hun ademhaling trilden tegen de muren en ze had het gevoel dat de ogen van de boze geesten haar nakeken toen ze verder en verder in de grot doordrongen.

‘Dit is ver genoeg.’

Het was pikkedonker. Garnday liet haar last zakken en deed wifelend een stap achteruit. Ze kon haar zenuwen bijna niet meer in bedwang houden. Het was alsof de wanden van de grot op haar af kwamen.

De stem van de oude vrouw echode in de duisternis. ‘Hier is een diep gat.’ Haar benige hand klemde zich weer rond Garndays arm en ze trok haar mee tot haar tenen de rand van een onzichtbare afgrond voelden.

Garnday beefde van angst voor alle gevaren, maar wist dat ze moest gehoorzamen als ze levend uit deze afgrijselijke grot vandaan wilde komen.

Op bevel van de oude vrouw gooiden ze Djuwe de leegte in en ze hoorden hoe haar lichaam als rijp fruit tegen de onzichtbare wanden botste en steentjes en keien losmaakte. De stille val had iets obscens en het duurde lang voordat het lijk op de bodem neersmakte.

De oude vrouw gooide de zware steen achter haar aan. ‘Zo,’ mompelde ze. ‘Dat is dat.’

Garnday holde terug door de tunnel tot ze uitkwam in de grot. Zonder acht te slaan op de schrammen die ze opliep van de scherpe stenen en stugge, doornige planten, worstelde ze zich door de smalle opening naar buiten. Ze gleed over de gladde oppervlakte van het ei naar beneden, viel op de grond neer en klauwde dankbaar aan de zachte, rode aarde, terwijl ze de heerlijke, koude nachtlucht diep inademde.

Rollende steentjes kondigden de afdaling van de oude vrouw aan en Garnday hoorde een onderdrukte kreet van pijn toen ze naast haar op de grond terechtkwam. ‘Wat is er?’ vroeg ze nerveus. ‘Heb je je bezeerd?’

De hoofdvrouw wapperde hooghartig met haar hand. 'Het is niets. Ga terug naar de anderen.'

Dat liet Garnday zich geen tweemaal zeggen. Ze holde naar het geruststellende licht dat het kampvuur nog verspreidde en kroop onder de kangoeroehuiden. Bevend bleef ze liggen tot ze voelde, zonder dat ze het kon zien, dat de oude vrouw terugkeerde naar het kamp. De oude heks bewoog zich als een schaduw. Nu begreep ze hoe het haar was gelukt de geliefden te bespieden.

'Mijn baby is verdwenen! Mijn baby is weg!' De ijselijke kreet verscheurde de stilte.

Garnday schoot met bonkend hart overeind en trok haar verschrikte kinderen naar zich toe. Iedereen schrok wakker. De mannen sprongen overeind en grepen onmiddellijk hun speren.

Het gezicht van de jonge vrouw was nat van tranen en ze trok woest aan haar haren. 'Ze is weg. De geesten hebben mijn baby meegenomen.'

'Hoe lang geleden?'

'Toen ik wakker werd, was ze er niet meer!' huilde de moeder.

Malangi liep met grote stappen naar het midden van de cirkel. 'Mijn vrouw is ook verdwenen,' verklaarde hij. 'Ik heb de halve nacht naar haar gezocht.' Hij wierp een blik op Djanay. 'Misschien hebben de geesten ook haar meegenomen.'

Djanay kreeg een wilde blik in zijn ogen. 'Ze is te oud voor de geesten,' stootte hij uit. 'Die nemen alleen kinderen mee.'

Daarop volgde instemmend gemompel, onderbroken door de panische kreten van de angstige moeder. 'We staan onze tijd te verkwisten!' gilde ze. 'We moeten gaan zoeken!'

De hoofdvrouw drong naar het midden van de groep. 'Zoek bij de stenen en verborgen doorgangen,' beval ze. 'Als we hen niet vinden, zullen we zingen om hen terug te krijgen.'

Garnday bekeek haar aandachtig. Ze zou toch niet een baby hebben weggehaald om haar daad te verdoezelen? En zo ja, wat had ze er dan mee gedaan?

'Vooruit! Waar wacht je op, Garnday?'

Garnday keek haar na toen ze wegliep en zag dat ze haar rechterheup ontzag. Misschien was dat de straf van de geesten voor het kwaad dat ze had gedaan, want letsel betekende de dood als ze het tempo van de clan niet kon bijhouden.

Toen de zon begon te stijgen vormden de vrouwen een danskring en begonnen te zingen. Ze moesten de geesten van Karlwekarlwe gunstig stemmen als ze degenen die verdwenen waren, ooit nog wilden zien.

Het gezicht van Malangi was als uit steen gehouwen toen hij naar de vlammen staaarde. De ogen van Djanay waren rood, maar hij had voldoende kracht om zijn heftige emoties in bedwang te houden. Garnday concentreerde zich op de liederen. De straf die de geesten haar zouden geven, zou nog veel groter zijn als ook de baby niet terugkwam.

De woorden die ze zongen waren oud, overgeleverd van moeder op dochter sinds de Droomtijd. Eén voor één verlieten de vrouwen de kring om zich tussen de heilige stenen te begeven en de geesten aan te roepen om de verdwenen personen terug te geven. Alle ogen richtten zich hoopvol op iedere vrouw die terugkeerde, en het gezang stakte steeds even wanneer ze zagen dat ze met lege handen terugkwam.

Het zingen werd krachtiger naarmate de zon feller op hen neer scheen en er nog steeds geen enkel spoor was gevonden van de baby en de jonge vrouw. Garnday keerde terug naar de kring en zag hoe de oude vrouw op haar beurt wegliep. Ze bleef lang weg en een verwachtingsvolle huivering trok door de kring, maar toen ze uiteindelijk terugkeerde waren ook haar handen leeg. Garnday bekeek haar achterdochtig. Ze had kunnen zweren dat ze een triomfantelijke vonk in haar ogen had gezien. Maar waarom, als ze zonder het kind was teruggekeerd?

Een trillende kreet doorsneed de lucht.

Op slag was het doodstil en keerde iedereen zich om in de richting van het geluid, hopen dat ze het nogmaals zouden horen. En daar klonk het weer, krachtig, nijdig en vastberaden.

De moeder begon te gillen en holde erop af, op de voet gevolgd door de andere vrouwen. De baby lag op een richel van de rotsen, ongedeed maar hongerig en bang. Vreugdekreten klonken op toen de moeder haar dochter oppakte, en niemand lette op de twee vrouwen die niet met de rest waren meegehold.

Op dat moment begreep Garnday hoe sluw en sterk de hoofdvrouw was, en wist ze dat zij en Djanay in levensgevaar verkeerden.

Er werd uitbundig feest gevierd, al hielden ze het kort, omdat iedereen zich er scherp van bewust was dat de geesten Djuwe niet hadden teruggegeven. Bepaalde rituelen moesten onmiddellijk worden uitgevoerd om haar geest de kans te geven het Verre Ginds te bereiken.

Garnday drukte haar kinderen tegen zich aan toen ze toekeek hoe Malangi zijn lichaam bedekte met koude as van het kampvuur en de dodenzang begon te zingen, een langdurige en eentonige lamentatie. Wat ging er in zijn hoofd om? Ze wist het niet. Een weduwnaar rouwde traditiegetrouw gedurende twaalf manen. Hij liet zijn vrouwen en kinderen dan achter bij de clan terwijl hij over het land zwierf. Maar vanwege de *corroboree* moest Malangi's eenzame expeditie worden uitgesteld.

Garnday glipte weg om Djanay te zoeken. Pas toen de schaduwen aan het lengen waren, vond ze hem.

‘Waarom hebben ze haar meegenomen?’

Garnday wist dat ze met wijsheid moest antwoorden. ‘Ze had de geesten boos gemaakt.’

Hij knikte en bleef naar het open land staren. ‘Dan hadden ze mij samen met haar moeten weghalen, niet het kind.’

Ze hurkte naast hem neer. ‘Ze hebben besloten de kleine terug te geven,’ zei ze rustig. ‘We moeten geen vraagtekens zetten bij hun redenen, maar dankbaar zijn dat ze ons op tijd hebben gewaarschuwd.’

Het bleef lang stil toen Djanay haar woorden verwerkte. ‘Je hebt geprobeerd me te waarschuwen, maar ik was te verwaand om te luisteren. Nu is Djuwe verdwenen.’ Hij keek haar aan en ze zag de diepe angst in zijn ogen. ‘We hebben de heilige *mardayin* geschonden. Wat zal er met mij gebeuren?’

‘Er zal een straf volgen,’ zei ze behoedzaam, ‘maar de geesten lijken voorlopig verzoend te zijn.’

Hij keek over haar hoofd heen naar de zingende clan. ‘Wat moet ik doen, moeder?’

Er waren te veel gevaren en te veel geheimen. Garnday wist dat ze haar woorden met zorg moest kiezen. ‘Je zult Djuwe vergeten,’ zei ze met een kracht die haar eigen angst verloochende. ‘Rouw samen met ons om haar en zet dan samen met ons de tocht voort naar Uluru en je huwelijksplechtigheid.’

‘Hoe kan ik dat doen nu de geesten Djuwe zo gruwelijk hebben gestraft?’

‘Omdat je een man bent die verantwoordelijkheden draagt ten opzichte van je familie, je clan en je aanstaande vrouw. De geesten kijken naar je, Djanay. Je moet heel voorzichtig zijn, want je hebt hen boos gemaakt.’

‘Kijken ze echt naar me?’ Hij blikte angstig om zich heen.

Garnday drukte door. ‘Altijd. Daarom mogen jij en Aladjingu niet naar de Kunwinjku terugkeren nadat jullie zijn getrouwd,’ zei ze. Hij keek hevig geschrokken, maar ze negeerde dat en ging door: ‘Jullie moeten in de richting van de noordenwind trekken en je vestigen te midden van de Ngandyandyi. Die zijn familie van de oom van Aladjingu’s moeder. Jullie zullen daar welkom zijn.’

‘Maar mijn plaats is bij de Kunwinjku,’ zei hij. ‘Ik ben een zoon van de clanleider en voorbestemd voor de Raad van Stamoudsten.’

‘De geesten zijn wraaklustig,’ antwoordde ze. ‘Maar ze zijn ook rechtvaardig. Als je je ballingschap en het verlies van je plaats te midden van je eigen volk aanvaardt, zullen ze daar genoeg mee nemen.’

Djanay gaf daar geen antwoord op. Garnday zag hoe hij met nerveuze energie begon te ijsberen, terwijl hij op zijn duimnagel beet. Toen hij weer voor haar bleef staan, zag hij er verslagen uit. ‘Dan heb ik geen keus.’

Ze schudde haar hoofd.

Zijn schouders zakten. ‘Ik luister naar je wijsheid, moeder.’

Hij boog zijn hoofd en ze kwam in de verleiding haar hand uit te steken en zijn wilde, zwarte krullen te aaien, maar ze wist dat hij te oud was voor een moederlijke streling en dat hij juist haar kracht nodig had om door deze moeilijke tijd heen te komen. In ieder geval had ze hem gered van de wraak van Malangi en zijn moeder, de oude heks, want zodra hij de clan had verlaten, zou hij geen bedreiging meer voor hen zijn.

Na tien reizen van de zongodin door de hemel bereikten ze hun bestemming. Majesteitelijk rees de oeroude berg Uluru op uit de omliggende bossen, zijn rondingen, spelonken en pokdalige wanden half verzonken in de schaduwen van de ondergaande zon. De steile, rode wanden en weidse pracht van de heiligste plek van hun volk hadden een machtig aura en de clan keek vol ontzag toe toen de ondergaande zon van okergeel veranderde in goud en oranje, en het landschap via steeds diepere, donkerder tinten eerst rood en toen gitzwart werd. Ze

waren teruggekeerd naar de geestelijke bron van hun volk en moesten nu eer betonen aan de bewakers van Uluru, de Anangu.

Dit was de belangrijkste *corroboree* van het jaar en hij werd bijgewoond door alle mannen, vrouwen en kinderen die in staat waren de lange reis te maken. Kampvuren laaiden op toen de zon achter de horizon was verdwenen en samen met de rook hing een keur aan talen en dialecten boven het kamp, maar de opwinding was eensluidend en vroegere ergernissen en vijandigheden waren vergeten toen ze aan de voorbereidingen voor de ceremoniën begonnen.

De Kunwinjku richtten hun kamp in en begonnen speerpunten en stenen gereedschap te verhandelen voor bromhout, boemerangs, ceremoniële maskers en hoofdtooien. Toen het donker werd, bestreken de stamoudsten en de geïnitieerde jongens hun lichaam met oker en klei, deden hun maskers voor en zetten hun hoofdtooi op voor het eerste ritueel, dat uitgevoerd zou worden aan de voet van Uluru.

Nu werden de zachte, vibrerende klanken van zeker twaalf stuks bromhout hoorbaar. De platte, rijkelijk versierde stukken hout werden aan een koord van stevig gevlochten haar in de rondte geslingerd. Het volume van het geluid rees en daalde, zwol het ene moment aan tot het gebulder van een orkaan en zakte dan weer terug tot de zuchten van ontvlogen geesten. De ceremoniën konden een aanvang nemen.

Garnday zag Djanay met ferme passen weglopen en was er trots op dat hij haar wijsheid had aanvaard en nu aan de voorbereidingen voor zijn huwelijk begon. Ze keerde terug naar het vuur en wierp een blik op de oude vrouw die aan de overkant zat. De dagen na Djuwes dood waren moeilijk geweest voor haar. Door het letsel aan haar heup was ze steeds achteropgeraakt toen ze de woestijn hadden doorkruist. Garnday had gezien hoeveel moeite het haar had gekost door te gaan.

Hun blikken kruisten elkaar en Garnday zag de angst in de ogen van de oude vrouw. Ze had er begrip voor. Malangi's moeder wist dat de geesten haar riepen en dat haar laatste straf nabij was. Toch kreeg haar oude mond een verbeterd trek en veranderde de angstige schittering in haar ogen in een uitdagende flonkering, want ze wist dat ze nog steeds macht had over Garnday en ze was nog lang niet bereid die op te geven.

De *corroboree* duurde vijftien reizen van de zon door de hemel. Met veel zang en dans werden de oeroude rituelen uitgevoerd, bondgenootschappen gesloten, toekomstige huwelijken geregeld en feestelijke maaltijden genuttigd. De verhalenvertellers hielden hun publiek in de ban met verschillende interpretaties van de Droomtijd, en de kunstenaars vereeuwigen de gebeurtenis op de heilige muren van Uluru.

Het huwelijk van Djanay en Aladjingu, een verbintenis tussen twee machtige stammen, zou op de laatste avond om middernacht worden voltrokken. De stam van Aladjingu had op de vereiste afstand van de stam van Djanay zijn kamp opgeslagen, en vlak voor zonsondergang werd een reusachtig kampvuur gemaakt. Even later zonden de zachte, ritmische klanken van het bromhout een lokkende oproep de lucht in.

Toen middernacht naderde begonnen de ooms de afkondiging te zingen waarmee ze aan alle aanwezigen vertelden dat er een huwelijksplechtigheid zou plaatsvinden. De kop van de processie werd gevormd door de leden van beide stammen die fakkels droegen. Ze liepen in twee rijen die samen een speerpunt vormden en toen ze elkaar bereikten, hielden ze de fakkels bij elkaar en stegen de vlammen hoog op in de heldere, stille lucht.

Djanay was op van de zenuwen toen hij en Aladjingu naar hun ooms liepen. Malangi stond wat afzijdig, zijn gezicht strak onder de witte klei en as van de rouw. Eén woord van hem zou een rampzalig einde maken aan de ceremonie en Djanay durfde hem niet in de ogen te kijken.

‘Kinderen,’ zei de oudste oom. ‘Het vuur is het symbool van de ernst van de *mardayin*. Jullie gaan nu man en vrouw worden, vader en moeder, en jullie mogen van dat privilege geen misbruik maken. Het is de wens van de Grote Geest dat jullie de huwelijksband eren en respecteren. Net zoals vuur alles verteert zal de wet van jullie voorouders ieder vernietigen die de huwelijksband oneer aandoet.’

Djanay stond te trillen op zijn benen toen een gezamenlijke kreet opklonk en honderden speren tegen schilden werden geslagen, de fakkels in de vlammen werden gegooid en iedereen begon te zingen en te dansen. De geloften die hij vanavond had afgelegd hadden op een angstaanjagende wijze benadrukt dat hij de woede van de vooroudergeesten bijna had moeten voelen. Hij keek neer op Aladjingu terwijl de indrukwekkende woorden die hun huwelijk hadden bezegeld nog in zijn oren klonken.

Het meisje keek verlegen naar hem op en pakte zijn hand. ‘Echtgenoot,’ zei ze zachtjes, ‘samen zullen we naar de noordenwind reizen en op een dag zul je mijn volk wijselijk leiden, want ik heb de fluistering van de voorouders gehoord.’

Djanay begreep toen dat hij gezegend was met een vrouw die dezelfde oeroude wijsheid bezat als zijn moeder. ‘Vrouw,’ antwoordde hij, ‘samen zullen we sterk zijn.’

De grote bijeenkomst van de stammen was voorbij en ze verspreidden zich weer in alle windrichtingen. De Kunwinjku begonnen aan hun lange tocht naar het noorden, maar al gauw werd duidelijk dat de hoofdvrouw het tempo niet kon bijhouden. De clan vertraagde de pas om haar in de gelegenheid te stellen hen in te halen en hield zelfs een dag rust bij een waterpoel om haar tijd te geven op krachten te komen, maar spoedig daarna was iedereen het erover eens dat ze een last was geworden. Ze leunde zo zwaar op haar man dat ze nauwelijks vooruitkwamen.

Op de vierde dag, toen iedereen verwachtte dat ze achtergelaten zou worden, voegde Garnday zich bij haar echtgenoot. ‘Laat me je helpen,’ zei ze kalm en ze ondersteunde de oude vrouw.

Toen de schemering inzette waren ze echter ver achtergebleven bij de rest van de clan en was er geen enkele hoop dat ze de anderen nog konden inhalen. Met een zucht hielp de stamoudste Garnday om zijn stervende eerste vrouw neer te vlijen op de grond onder een boom. ‘Dit is de laatste nacht,’ zei hij verdrietig.

Garnday pakte een van de kleinste, met water gevulde emoe-eieren en gaf die aan de hoofdvrouw, een laatste gift, zoals de traditie voorschreef. ‘We moeten nu gaan,’ zei ze zachtjes. ‘Vaarwel, Kabbarli.’

De oude vrouw accepteerde de eerbiedige benaming ‘grootmoeder’ en de gift, maar de naderende dood maakte haar ogen dof.

Haar man legde zijn hand op haar gerimpelde voorhoofd. Zijn tranen stroomden over de rimpels en door de diepe groeven van zijn gezicht toen hij afscheid nam van de vrouw met wie hij meer dan dertig jaar geleden in het huwelijk was getreden. Toen draaide hij zich om en liep snel achter de anderen aan. Hij keek niet om.

Garnday leunde op haar graafstok en dacht aan de tijden die ze samen hadden doorgebracht en de dingen die ze hadden gedaan. Toen liep ze weg om haar rechtmatige plaats als hoofdvrouw in te nemen.

Djanay en Aladjingu vestigden zich in het noordoosten. Het land had sappig gras dat goed was voor de grazende dieren en de bomen boden schaduw tegen de hitte. Ze konden vissen vangen in de glinsterende oceaan en oesters loswrikken uit de diepte van het water. Het was goede jachtgrond en toen Djanay en zijn vrouw hun gezin in goede gezondheid zagen groeien, wist hij dat hem een tweede kans was geboden.

Door de kracht en wijsheid die hij aan zijn jeugdige ervaringen had overgehouden, werd hij een populaire stamoude en toen het zijn beurt was om aan het hoofd te staan van de Ngandyandyi, bleek hij een bijzonder wijs leider te zijn. In alle eeuwen na zijn dood bleef zijn legende voortleven in de schilderijen in de rotsen die verborgen lagen in een gebied dat later Cooktown genoemd zou worden.

Toen de grote droogte terugkeerde was Garnday bijna veertig jaar oud, maar de geesten spraken tot haar in haar dromen en ze leidde haar uitgedunde stam tijdens een grote tocht zuidwaarts naar de rijke jachtgronden, goed gevulde rivieren en bulderende zee van Kamay en Warang, waar ze leefden op de strikte, eenvoudige manier die sinds de Droomtijd niet was veranderd.

Maar toen de wereld begon te hongeren naar nieuw land en rijkdom, was de levensstijl van de clan gedoemd te sterven. Weldra zou Kamay het middelpunt worden van de invasies van de blanken en zou het in de hele wereld bekend worden als Botany Bay.

Eveneens van Tamara McKinley:

Matilda's laatste dans
Storm over Jacaranda
Windbloemen
Zomerstorm
Onderstromen
Droomvlucht
De verre kolonie
De erfgenamen van het land
Kind van de oceaan
Morgenrood

Vierde druk, eerste in deze uitvoering, juni 2012

Oorspronkelijke titel: *Lands Beyond the Sea*

First published in Great Britain in 2007 by Hodder & Stoughton,
a division of Hodder Headline

Copyright © 2007 by Tamara McKinley

The right of Tamara McKinley to be identified as the author of this work has been asserted
by her in accordance with the Copyright, Designs & Patents Act 1988

Copyright © 2008, 2012 voor deze uitgave:

De Kern, een imprint van Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Els Franci-Ekeler

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagillustratie: © Shutterstock.com

Opmaak binnenwerk: v3-Services, Baarn

ISBN 978 90 261 6412 5

ISBN e-book 978 90 261 6413 2

NUR 302

www.dekern.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande
– overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of
weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.